

Verena Rossbacher

klanje.

Abeceda indicev.

(Odlomek iz romana)

Da je tu neka misel. Krajina kot multivitaminski sok, toda le zaradi letnega časa jeseni. Rdeča barva pride od maka, slama daje rumeno, gruda rjavo, zabrisano in: oranžna, oranžna je vzrok, buče so vzrok, zagrizle v krajino, kajti tole z bučami je kar vulgarno, toda saj je vse le zaradi jeseni, toda saj ni gledal tja, toda saj je vse le zato, ker so vlaki divje živali, toda ker tiste buče, so silile v glavo v oči, toda saj saj pač ni gledal tja.

Toda: je bilo vse zaradi drvenja ali je bilo kaj narobe s časom, je to krajina ali preprosto pomota, je to misel rodila krajina, je bil vzrok v tem, da se je hitro peljal mimo, je bilo vse zaradi: buč, zaradi: tehnike zabrisovanja, maka, rumene in rjave grude, navsezadnje pa zaradi oranžne barve, namreč, da se je večer na novo premešal in se je krajina zlila v sok, da je prišlo mišljenje, to, kar je mislilo misel. Oranžna mu blisne brzo brzico, hipoma: zavezajo globočine, pogleda v pad oranžne kalnosti in vodne brzice prehitijo čas in nekaj razprejo in rodi se misel o vodnjaku nekega meseca maja, ko sta se spoznala, kjer sta se srečala tam ob vodnjaku in neizogibno, če tam kdo odpelje sonce in vrže noter in čez in je v hipu vse en sam sok –

Toda ne, zakaj ga tole zdajle gloda, pogled skozi okno pomaga, proti spominom, proti podobam vedno pomaga pogled, in so buče kot razsute noseče frnikole, to si zabeleži v glavi, zmeraj, kadar se kje kaj razsuje polije, kadar kje kaj ni pospravljeno, kadar je tako v naravi ali pač ne v naravi, kadar je kdaj kaj kot bi bilo narobe zvrščeno in namenoma spraskano, in on ne ve, kaj bi to pomenilo, toda tu se nujno spotakne in bi prav rad kaj pospravil, na takšni podobi, kadar na primer na neki sliki, kot na primer na tej sliki tule, nekoč na razstavi, na razstavi, je bil na razstavi, odšel na razstavo in tisti angeli tam gori, tisti daleč spodaj pa so čakali, da se zgodi, ena Marija, en Jožef, vol in bik, so pastirji čakali in Jožef ni oče in se sprašuje, zakaj je tako, in na nebu je nekdo, je Veliki po platnu razsul peščino angelov, jih nametal kot rozine zgubljen, angelci v prostem padu, na glavo čez glavo, skačejo po

trampolinu, prostoročno pri skoku s trampolina, angeli kot ropotija zmešnjava prismodarije, tam bi angelci morali prosto lebdeti, bi pravzaprav morali, kajti tako je navadno, eterično plavati, nežno brleti, in nasploh bi morali biti galantni, gruliti, z gongi grleti ali grmeti ali pa je bila črka F, so bili angeli fakini fakirji, ampak kaj za božjo voljo mislijo delajo razsuti angeli? Ali pa samo fintirajo? Bi radi flambirali nebo? Vesoljni požar? Je to prevara in zakaj. Premeti nazaj po Zemlji, premeti flic flac, fiflis za salto, flip za obrat, F, s F-jem jim pridemo na sled, sledni gibalci in akrobati! Angeli, to že, toda to je moštvo zmešnjave, so angele vrgli na sliko so padli zgubljeni, je Veliki zasul angele, zgrožena sodrga, z rokami veslajo, vedno čedno odeti in ja ne trobente pozavne, ja ne činele izgubiti iz rok, poslej se bo tule trobilo in piskalo, poslej se bo tule na gosli igralo trobentalo in vselej smehljalo! Telovadilo in muziciralo! So angeli rokohitrci vsestranski umetniki in zabavljači, je Veliki vrgel rozine ali pa so mu padle iz plašča, ali se mu danes mudi, ali po deželi hiti in korači, ali danes divja kot brdavs, ali ga danes žene nemir ali nova ideja, ali ga danes kaj vznemirja, veliki plan ali slaba vest, ali hodi v belem plašču kemije, vedno ti beli plašči kemije, če beli možje –

Ne, ne, nekaj si mora sneti z glave, se pogladi po obrazu, očeh, pomiri se in je takole: se napihujejo v kemiji zaradi moških in drvenja – naredi namreč: takole, se pogladi po obrazu, očeh in po glavi, kadar: Veliki deli nebesa na dele, mu iz belega plašča kot rozine na krajino padajo angeli in: tam sedi Marija in čaka, na jutri in na otroka in podrobnejša pojasnila in na to, da se oglasi kak oče in na sobo za čez noč in angeli mimogrede padejo v prizor in kar se tiče glasbene spremljave, Veliki premore usmiljenje ali pa razdira šale, z glasbo gre vse bolj gladko, in že pleše svet, teža v trebuhu, angelc ti pred očmi naredi par premetov, stojjo na rokah, kozolce, spet drugi uganja angelske traparije do pogubne zmede, traparije. Traparije? Trappa-rier. Ali to drži. Če to drži. Nakar pride Gabriel z nespodobno ponudbo, pošlje ga Veliki, pojd, reče Veliki in je ravno izredno zaposlen, dela vrh glave, v kemijskem laboratoriju ali na gredah cvetlic, na veliko razmišlja o cepitvi jeder ali sintetičnih hlačnih nogavicah, kaj takšnega bi bilo možno, grablja grede na vrtu, ker se vigred prebuja in kmetič sušca konjiča, pojd, reče zatorej Veliki Gabrielu, in Mariji nekaj sporoč, rec ji, reče Veliki, ne, ne plani kar takoj, temveč previdno, me slišiš, previdno, lepo ji povej, najprej ji daš majhno darilce, eno, ja, kaj le, stoji v laboratoriju, a ni to ena lepa reakcija v kozarcu, steklenico kloroforma, molekulo kot simbol, majhno v velikem, plod v telesu, molekula bi bila lepa in kloroform morda priročen, kajti novica je huda, morda prebavljiva samo, če je človek pod anestezijo ali rahlo fajhten, vzem kaj s sabo, reče Gabrielu, poklon ji rože, tako je navada, in potem ji povej, da nisem utegnil, omeni laboratorij, omeni vrt, povej ji, da je v laboratoriju

dela za naslednjih nekaj stoletij, povej ji, da je na vrtu lanski sneg, povej ji – ah, ne ne, kar pusti, saj Marije ne zanimata kemija in moja zelenjava, preprosto ji kaj podari, pozdravi jo v mojem imenu in se znajdi.

Prav, reče Gabriel, natrga ljubke cvetice in si izmisli lepo pesmico. Stori, kot mu naroči Veliki, a jo ušpiči po svoje, kakor koli, Gabriel gre in se izgubi v črki F, flic-flac, niz premetov na Zemljo in traparije, ker je še mlad, ker je otročji in kot živo srebro, ker čuti vigred in ker je mesec sušec, ker počne traparije in ne more drugače in drugače noče, Marija, Marijamarija, bodi moja rija, lepo te pozdravljam, ti si Marija, Bog s tabo, pridi k meni v postelj, s tabo sem, bodi z mano, bodi moja rija, lezi z mano, pridi v moj tabor, G kot Gabriel, kot blagoslovljena prekleta, gromi naj pozdrav, Maria in g kot grom pozdrava in grom blagoslova in f kot fetus, pozavne za glasbo in cvetje za romantiko, lilija za ljubezen, pridi sem, srčica, pridi, stisni se k meni, nekaj ti moram povedati, pravi Veliki, povem ti zgodbo, povem ti neverjetno zgodbo, pridi, srčica, naredila bova otroka, razumeš, Veliki reče, kar drugi storijo, lahkega srca, težkega srca, ne vem, zakaj ni prišel sam? Zakaj, ja, veš, z njim je tako, morda ne more, nima časa, veliko dela, popravek v laboratoriju, tam venomer dela poskuse s tem in onim, rad ima, da kaj eksplodira, iznajde ognjemet, dinamit, fuzijo jeder, naenkrat iznajde ime za reči in jih pošlje v svet, da jih nekdo najde in se jim čudi, preizkusi, morda tudi zato, da pošlje mene, ker ne najde oblike, primerne preobleke, kot kaj, lepo prosim, pa naj bi prišel, ne pride v obliki laboda, on ni bik, ne uprizori ti živalskega vrta, to bi bilo vendar smešno. Imaš rada trobila, srčica moja? Kajti, poslušaj ga, ko spregovori, slišiš donenje, zvenenje, to so zvoki pozavne, toda skloni se k meni, šepnem ti na uho, ti nežno povem, kaj mi je rekel, da se bo stresla zemlja, pridi k meni, šotor je prostor intime, čarobni plašč, da izgineš, risali naju bodo, a nihče naju ne gleda, poročali bodo o naju, a nihče ni nič videl, rekel bom, da sem te pozdravil, kot je rekel Veliki, rekel bom, da si bila presenečena? Res? Enkratno zgrožena? Enkratno prestrašena? Kar koli na e? Ešofirana? Res? Črka E je dobra zaradi efekta in zelenega eha, E kot epilog, toda midva sva jedro tega, ker si ti zrela ali pa je zrel čas, glej, naredil ti bom otroka, on si je tako zamislil – ali vsaj približno tako – in kar on misli, je dobro, on misli in reče in gleda in: dobro.

Ampak, bo priznal, čemu le tista enkratna zgroženost pri oznanjenju – ali naj mu povem, da si čutila to? Zgroženost? Pozneje mu bom povedal: pozdravil sem jo, vse sem ji povedal in ona je bila zgrožena, pretresena – ali naj mu povem, da tako skrajno zgroženega obraza, do zadnjega vlakna zgroženega in globoko pretresenega, tako zelo pretresenega obraza še nisem doživel –

Zakaj, lepo prosim, zakaj, lepo prosim, gleda Marija, če se nekaj oznani, če posebej za to pošljem svojega angela z važnimi informacijami in veselo novico, zakaj, če človek dobi tako zanimiv obisk, zakaj potem takšen obraz in: zakaj, lepo prosim, gleda, kot da ji je kdo kaj ukradel, kot da bi ji kdo rekel: konec sveta, zakaj se kremži, kot da bi ji kdo priklical hudiča, pa saj sem prav posebej izbral Gabriela, zakaj le nedoumljiv odziv, kot da je mahnjena, ko vendar ravno postaja zanimivo, ampak, ne, zaradi te čiste groze in obraza Marije kot: tole tukaj pa že ni res in: menda imam prisluhe in: no, ponovi, fantek.

Toda da je tu neka misel, so šli možgani na pašo in je bila njegova glava kot lunapark, panoptikum čudaškosti, otroško igrišče z gugalnicami, to nagibanje, guganje, to nenehno divjanje ga je uničevalo, hitro gibanje otrok, ki so nenehno divjali, se gugali in skakali, v njegovi glavi je vladala naglica, to je zaradi zaradi nečesa razsutega, da se mu v glavi nekaj zabeleži, tu razsute ležijo buče, noseče, in se držijo za grude in brazde ali možgane, treba bi jih bilo nekam zložiti v vrsto, zložiti na police, na dlani je, da tehnika zabrisovanja ne more biti zdrava, ker je nebo kot nafta, ker je tam oranžna motna packa, ki so mu to na silo izvlekli iz glave, da je bila neka misel ob nekem vodnjaku, bilo je maja in kot da bi se sonce zapilo, on pa je hotel misliti samo na: buče ali: oranžno barvo ali: da je spomin padanje in potem naprej –

Ne, ravno obratno, to ne, pogled skozi okno pomaga, če gledaš, pomaga, vlaki v galopu skoz krajino, divji naskok ogromnih živali, hitrost pomnožena s pokrajino, vse to zahteva tehniko zabrisovanja, zunaj nekdo z velikim valjarjem maže jesen na naoljeno steno in divje živali se razkropijo skoznjo, tečejo na svojih nogah hitro kot kolesa, takrat je gledal iz majhne celice iz trgajočega telesa, kupe kot sat, luska v oklepu, kamenček v mozaiku, je gledal zgledno jesen, nebo so popestrili z brusnim papirjem, ostružki sonca so pršeli na tla, ena takšna nasekljana svetloba je bila to: naivno slikarstvo, sonce kot prsti Svetega Krištofa, Jožefa, svetega Frančiška-

Ne, on torej méni. Če nekdo iz lesa prikliče Svetega Krištofa, Jožefa in na ramenih vedno nosi otroka, če: ni fin, temveč naiven, če iz lesa povleče prste, ušesa, obraz in takšno svetlobo: izrezljano, naštancano, zviti ostružki, kot: naivno slikarstvo. Mora priti nekdo, ki premišljuje o naivnem slikarstvu, če naj Svetemu Krištofu na ramenih sedi Jezušček in ves svet, Jezuščka in sveta ne poznamo, ker saj gre za princip, ne pa za kaj konkretnega, če Svetemu Krištofu na ramenih njegov otrok – toda, v katero smer tole pohajkuje, razlog je v tem, ker slikarji naivci pohajkovalcu radi dajo za družbo še kakšnega otroka in ta potem vse zaserje, naivno v

slikarstvu ni kar naključno, tam imaš kmete z značaji kot tnalno, ki od same naivnosti ne vedo, kaj naj, in za sprostitev podirajo drevesa, da iz njih s sekirco prisekajo Svetega Krištofa, ker jim ugaja, bog ve, zakaj se tako navdušujejo nad dolgim trpljenjem, ki koga prenaša čez brod, ne sanja se mu o ničemer, nima načrta, nima predstave o svetu, verjetno zato, ker ve tako zelo malo, z mozgom kot vrabec, butast kot trot, in ker je tako zelo naiven, ga smejo naivni umetniki s sramotnim užitkom robato služiti, saj si mislijo: on je naš. In potem Jožef: naiven značaj. Kako je moral biti naiven, kar mirno je dopustil, da so mu ženi noter v trebuh vsadili sina, ga naredili iz nič ali iz angelskih marenj, ga spočeli v zmešnjavi in direndaju, ampak so pa potem prav otročje veseli, če se jim potlej iz podjarmljenega drevesa smehlja preprost tesar, drobna lučka v veliki zgodbi, moški iz sosednje hiše, ki mu je rokohitrc nasadil roge, toda-

Kjer je še bilo kaj sklenjenega, so misli prihajale kot fraktali in so si ljudje pri njem podajali kljuko, če bi le vnesel v to kakšno strukturo, bi bilo, hja, kaj: cvetača, s pomočjo geometrije in šestila z umetelnim obodom, olepšana, broccolo romanseco in cvetek za cvetkom, ob romanescu dojamemo problematiko fraktalov in tisto reč z indici, skratka, to, kar hoče povedati, kar on hoče povedati, je namreč, in sicer: če bi pridodal številčenje in abecedo, arhitekturo, osupljivi načrt: potem bi na primer imeli umor in njegov potek in indic za indicem, Gabriel bi bil cvet zelenjave, majhen cvetek, Sveti Krištof bi nosil na ramenih romanseca, ves svet, zelenjavo kot mesto, utrdbo in znotraj nje hišo, vse lepo zasnovano, v majhnem ključ do velikega, v indicu potek in umor ali obratno, rdeča nit in da je mogoče nekaj odkriti, hipoma pogledati sliko in se poglobiti v njeno geometrijo, cvetača je okusna in zdrava, prav tako kot tehnika zabrisovanja ni zdrava, ob cvetači dojameš fraktale in arhitekturo, naivnost in slikarstvo in romanseco je njeno najlepše dete.

Na poljih zdaj slana, mraz je krivica, kot če se kaj zakrivi in obenem strezni, če – kar hoče povedati, nekaj hoče povedati. Kot če je maj? Ne. Kot če se zvečeri, ne. Če se je sonce zapilo in kaj zamudilo, ne, če je vodnjak, ne, in če v njem besni vojna, to ne – če to pride, potem: ne, da poprimeš in se zakoplješ, globlji sloji, da kar moraš pomisliti: ne, toda je pa to, ritem, takt, tako se vrti svet, če se opotekanje sprevrže v jadikovanje, visok zvok, hitre podobe, če: telesa pljusnejo čez rob, prekipi mleko, postaja soparno, čas se podaljša, spiralno, če: se prekucne nebo, ritem v kvadratu, se konj vzpenja na drugega konja, animacijska knjiga, hitra roka. Zunaj se nekaj, zunaj se nekaj prekucne, dan se spotakne, tisti nekdo celo razsuje večer huda noč, sonce se hrustljivo naliči, ta konkretna slutnja hrustljivih žemljic kot hrustljave svetlobe vse je hrustljivo in jutro je hripavo, sonce rumeno pravšnje za zajtrk, potem dan – mišljenje,

če bi znal dovolj strogo razmišljati, bi se kaj razjasnilo, bilo je namreč takole, takole: bilo je jeseni in sonce zvečer kot za zajtrk. Točno tako. Kot zajtrk, kot hrustljivo, kot hripavo grlo, beseda kot: ženska, neka ženska, če je to mislil rekel gledal, ženska, čas mu brusi obraz, že postaja hrapav, nebo kozarec za vlaganje poln rdečega ribeza, vlažen je in se sveti, kaj počne čas, čas se sprehaja ali izgublja ali menca na mestu, odhaja čas in čas je bil maj, nebo, in stoji, se zbere, tam nekdo zapira čep z navojem, podoba iz spomina slika majski dan, vložen v kozarcu kot kuriozum na polici, vkuhana čežana iz vodnjaka s povodnimi možmi nimfami in potem v vodnjaku pobežljajo Neptunovi konji, ker so se srečali in konji prekipijo, vse se vzpenja na zadnje noge, če: je koža ene take nimfe gladka in zelena od alg, od lizanja, kajti vseskozi jo liže in mili kakšna voda, če je kaj naenkrat spolzko in muljasto, tam jo je spoznal meseca maja, pridi k meni, in že je hrapav, koža hlepi, popade jo besen glad, poželenje kot vlažno, in to se brzda in konjem vroča pena, ponimfano bujno zelenje in nato le še njen vonj, in ni več mogel in jo je moral vdihavati kot žreti to reč, in takrat je zaslišal čas, ki odteka ali samo daje ritem ali kaj spravlja v red, kajti tam je bilo vse v zmedi neredu, tam bi jo on čez in v vodnjak in trgal in žrl, tam bi jo namočil navijačil pogoltnil, tam bi, da bi vode kazale grive, da bi morja besnela in ker bi se nimfe zganile, ker bi zvijale jedra telesa in se ozirale, gledale čisto v obraz, da mu je pogledala v obraz, ko si jo je jemal, on bi to, vedno smrtni strah, kajti vedno je v igri vse in gre: za vse in vedno, tako hitro že gre za vse. Kar mora biti, gre hitro.

Moralo bi biti hitro in še hitreje, moralo bi biti, da se zlomi val, hrbtenica, možgani so oreh, ki ga stremo, da ji hrbet usloči, dokler kaj ne zaskoči sprosti hrskne in pomoči, vzame, moral bi si jo hitro vzeti, kajti kaj takšnega ljudi uroči, moral bi jo uročiti in oreh trejo dokler ne zapoje, takrat bi jo moral uročiti ali napeti na statve in z mehanizmom, moral bi uporabiti mehanizem in napeti do zadnjega vlakna, ker: vse, gre, za vse, vedno, napeti in jo kot za tkanje preprog in poglej me v oči, vedno me glej v oči, daj mi svoj strah, stisko, prosí me.

Oranžna v vodnjaku, raztogotena voda, sonce dela kri in para eni od nimf, zeleno, rdeče, v vodi je noč ostra kot orel, pade, nakar se potunkata v luknjo in trušč je oglušujoč, da je treba takole vreščati, če pohota razjeda človeka, da tega res ni mogoče zdržati, ker sta potlej telesi naenkrat premalo in kar se nareže s kitasto sekiro na kosce razseka, da nekdo brusi koso, nož za file za srce za paranje vampov, da nekdo zažene stroj in nekaj brusi, da zvok brušenja brušenja brušenja sploh ne mine in na kratko boči nebo k platnu in povleče k tlom vogale vojaške plahte, trdo prištanca, da nekdo napravi prostor in da ni poti mimo, čas se sprehaja ali izgublja, tam stojita in gledata drug drugega in tam on terja. Njeno telo, da hoče vse, kajti manj da je smešno, pretresljive zone grejo po hrbtu kot po krajini, da te obide pohota in se

človeku stemni in mu postane tesno, da pomisliš, iti moram in trgati, raztrgati žensko jo uloviti, lakomno, da ni več opore in ni več jamstva za nič kot če se ti odsuka kot se zasukaš, pridi k meni, daj mi, vzemi mi prepusti se in obrni in jaz te obrnem.

Gledal je skozi okno, občutek kot pri nevihti, a to je bil samo občutek, kakšna misel gre kam, tako se vendar vse zmede in ustvari zmešnjavo kot trobentanje angelov v prostem padu, prismodarije kokošad kokos kokolit kokarda, točno, k kot kukurbita buča, saj je on vendar, tako, tabele, saj si je naredil tako lepe tabele, s številkami, črkami, namreč zato, da bo red, ki mu ugaja, torej: tukaj so buče sveže lakirane, jesen je, grude na njivah, mak in lepe neveste, hruška pade, grozdje je zrelo, nekje kraka krokar, bezeg je črn, krila, leti- ne, kje je bil, pri črki K zaradi krokarja, razlog je jesen razlog je v kombinatoriki, ker tale je zvita – zdaj se mu porodi pomembna misel, izgubil je pomembno nit, saj je vendar vse niti že spravil v šivankino uho, rdečo je že imel v spencu in bi lahko kaj lepo zašil, kaj je bilo to, so bili hruške grozdje bezgove jagode, to je vendar, ali ni to rdeča nit? Ne, nikakršna nit, nikakršna nit in niti rdeča, s hruškami in grozdom ne moreš ničesar zašiti, to niso niti, plodovi niso niti, plodovi sodijo v red sadja in niti k volninam, v kategorijah ne smemo kar vsega zamešati in vsestransko oploditi, ob tem misli postanejo škilasti pohabljenici, zato so po eni strani v redu sadjenin in jih dajemo v skleda ali na damske klobučke, rdeče niti navijamo na kolute in jih moramo odložiti v škatle za šivanje kot harmonike za to, da je red, to je nit in nit je rdeča, ker je rdeč spomin, rdeča je kri, ljubezen in drzna hrabrost, rdeče je vse, kar boli in prizadene, rdeče je, če se v glavi prevrnejo police in razbijejo kozarci, če nebo zavre v besnilo, rdeče je uničenje, rdeča je beda in vse pomembne niti, koluti, ki ležijo po prostoru, so nevarni, da kdo pade ali se spotakne ob njih in si kaj polomi, če sledimo kolutu in na izropanih njivah izbezamo krokarje, kratek black-out, nebo potemni, položimo nit in moralo je biti pozno jeseni in mraz je prinesel jate vran, ki letijo iz Rusije, kjer bi drugače padale z neba v obliki bridkih zmrznjenih kock, tako kot drugod padajo angeli rozine prismodarije, zmrznjene ali pa so jih požrli Rusi, kajti oni jih jejo, Rusi trgajo vrane kot kje drugje mlade prepelice, če je mraz prehud in Rusi preveč lačni, so vrane priletele v ogromnih jatah in ko so priletele. Če so priletele. Potem zatemnitev in da je bilo nekje slišati šuštenje in klice, če se je naenkrat odsrkala svetloba in zrušil svet, takrat se je na nebu začel divji lov in se slabo bičal, vrane srebajo s podivjanih duš in slišiš vreščanje krakanje, da bi najraje zaklenili obraze, razum in srce, vržena jeza, ne, posmehljiva vest, sestavljena iz nevarnih slutenj, naenkrat so tam tiste množice, tisti mnogi, bil je črn mnogi, točkovni raster tisočih priročnih teles in takrat bi lahko tu in tam srečali kakšno vrano, če bi se zgrnile nad mesto, in videli, kako ležerno počasi in

brez kakšnega truda seka na kosce veverico, ji izključuje obraz, opazuje in gleda s tako spokojnim pogledom in trdnostjo vase, ki vse ostalo razžaga, in kako zaseka, vedno v obraz, takrat že teče bridka kri iz oči, mehkih lic, že so jokala ljubka usteca, vrana si je v enakomernih sunkih prisekavala živalco in, ne vemo, zakaj, saj takrat o begu že ni bilo več govora, se je mala živalca kljub vsemu vzravnala in tako, iz oči v oči, gledala svojemu koncu v porogljive oči, ena taka vrana si brezkompromisno brez ugovarjanja in brez pomislekov priseka smrt, in obe sta vedeli, za kaj gre in je bilo neizbežno, to je bilo takrat, ko so se vrane spustile v mesto, takrat jo je znova srečal, takrat, ko so v teh prhnečih dnevih v jatah tisočih ptiči požrli še zadnjo svetlobo, to je čas kot morjenje, ko te takle prehod v noč takole pogleda kot stisnjena pest in se mu nekaj zareži, ga po licu poliže debel jezik in ga pusti v hudih bojaznih, to je bilo nekega takšnega večera, ko jo je zagledal, ko jo je spoznal, po naključju, ali pa jo je pravzaprav poiskal izbrskal lovil-

Todatoda, če, če pa mišljenje le spodleti, ker kricekrace naredi v stolpce njegovih tabel ali kaj polije razsuje po abecedi, čaj ali idejo ali rozine, odloži skodelico ali šalo, če kuha juho s testeninami črkami in z njegovimi stavki in če vse poje in ponovi in nič več ne drži, ker je nekaj narobe z njeno prebavo ali ker ne zna kuhati, ker je juha s črkami nevarna in nič zdrava, ker tehnika zabrisovanja ne more biti zdrava, saj mora vse zabrisati, potem on tako izgubi, potem notri v njem nastane nekaj kot: rdeče, po žilah mu drvi pobesnena kri in potem ga pograbi srhljiva groza, da ona vedno kaj polije razsuje in on tega ne prenaša, razsutih, politih reči, ne na slikah in ne v naravi in ne tam, kjer ni več narave, ne sme, nič se ne sme razsuti polito in v njegovi glavi dela, kot da bi sedel za klavir, jo je pričakal na preži, ulovil uplenil, ne, ne, ne, vedno padanje v slike in včasih poblisk in nekaj kot sanje, da jo je pograbil, to je res čudno. Da bi se res tako spravil nanjo udrihal, da bi jo davil, otroka vrgel zavrgel zlil, da je bilo to odstranjevanje droba razkosanje klanje – ne ve, ali je res, kajti saj skoraj ni bilo mogoče, to ni mogoče in zdaj se vozi mimo krajina, vlak je vedno ciljno usmerjen in tema je prišla pepelnato siva ali pa je zunanji svet samo na šipah, po vogalih se nabira pesek, on ne vstane, on je kot pozorno prisluškovanje in negotovost, ali je to res. Ali je vse le sistem in nekakšen gibljiv mehanizem in če sežeš vanj, ti polomi prste. Misel, spomin, ženska, ali je resnična, ženska, otrok, toda to je pomešal v glavi, zaboga, glava, glava ni lunapark, toda zaradi misli na otroka in zaradi tega, ker ima v glavi puh, zaradi ženske in njegove žene, da je bila ženska njegova žena, da ga takšna bolečina vroče pretrese in na novo padejo kocke in v tem ni ničesar minljivega, to je z izjemo grude in steklene drče, tam mu nekdo nekaj spodmakne spod nog in če bi, če bi se česa oprijel, bilo bi v svetu, toda v svetu ničesar ni, v

njegovi glavi dela, kot da bi sedel za klavir, da je tam neka misel, toda tega ni hotel. Ne, tega ni hotel.

Prevedla Urška P. Černe